

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 20 april 2017
16/1690/B

Zie ook arrest Hof van Beroep Antwerpen van 20 februari 2018 (AR 2017/FE/12)

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Schending openbare orde - Artikel 8 EVRM – Artikel 12 EVRM

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Violation de l'ordre public – Article 8 CEDH – Article 12 CEDH

Gezien voorafgaand verzoekschrift op 19 mei 2016 aangeboden door Meester Ph. Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43

Voor en namens:

O.R.A.

Geboren op [...] en wonende te 2020 Antwerpen, [...]

B.F.

Geboren op [...], van Marokkaanse nationaliteit, thans verblijvende in Marokko
Woonstkeuze doende bij meester Ph. Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43

Op 16 maart 2017 is O.R.A., persoonlijk in de raadkamer verschenen, bijgestaan door zijn raadsheer meester A. Aerden loco meester Ph. Janssens die tevens optreedt voor B.F. De heer S. Vandromme eerste substituut-procureur des Konings heeft zijn negatief schriftelijk advies mindeling bevestigd en verder toegelicht. De rechtbank heeft de repliek van verzoeker gehoord en heeft de zaak in beraad genomen.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- Het inleidend verzoekschrift namens O.R.A. en B.F., neergelegd ter griffie op 19 mei 2016
- De besluiten en stukken neergelegd namens verzoekende partijen
- Het schriftelijk advies dd. 17 oktober 2016 en stukken neergelegd door het openbaar ministerie.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Marokko) op 28 oktober 2013.

De ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen, heeft op 10 maart 2015 geweigerd dit huwelijkte erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 en 27 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de ontvankelijkheid*

De vordering is regelmatig ingesteld en ontvankelijk.

3.2 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door eisende partijen neergelegd.

3.3 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening

gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- B.F. zou via haar huwelijk verblijfsrecht bekomen in België. Zij woont in Marokko bij een tante sinds haar ouders overleden zijn, ze zou daar niet werken. Haar zus woont in België.
- Verzoekers zouden elkaar toevallig ontmoet hebben op straat in Khémisset waar O.R.A. toen op vakantie was. Deze toevallige ontmoeting is ongeloofwaardig aangezien O.R.A. goed bevriend is met een oom van B.F. Het zou wel zeer toevallig zijn dat men op vakantie familieleden van zijn vrienden zomaar tegen het lijf loopt en dan ineens gegevens wisselt.

Bovendien verklaart de zus van O.R.A. dat de familie van B.F. vermoedelijk zijn vliegtuigticket betaald heeft.

- Verzoekers hadden elkaar vóór hun huwelijk amper gezien. Na hun 'toevallige' ontmoeting was er enkel nog telefonisch contact. Een half jaar later is O.R.A. nog 3 dagen terug in Marokko geweest waar hij om de hand van B.F. vroeg en diezelfde maand werd het huwelijk voltrokken.
- Er was geen verlovingsfeest en ook geen huwelijksfeest.
- B.F. weet zeer weinig over O.R.A. en over zijn achtergrond.
- Verzoekers leggen tegenstrijdige verklaringen af.
- O.R.A. bevond zich op het moment van het huwelijk in een moeilijke positie, hij was werkloos en had problemen. Hij was op dat moment derhalve een makkelijk slachtoffer voor misbruik.
- De familie van O.R.A. werd niet ingelicht over het huwelijk. B.F. heeft derhalve nog geen contact met hen gehad.
- Er is geen enkel bewijs van een relatie tussen verzoekers. Er zijn geen foto's van hun samen, of van het huwelijk. Ze hebben elkaar na het huwelijk, dus al bijna 4 jaar, niet meer gezien. Van enige contacten ligt evenmin enig bewijs voor. Het gegeven dat er op die ganse periode 5 keer een bedrag van in totaal 677,50 euro werd gestort, kan niet het bewijs opleveren van een relatie.

Het geheel van deze gegevens, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens één van verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen heeft terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te erkennen.

Aangezien de bedoeling van het onderhavig huwelijk minstens in hoofde van één van partijen kennelijk niet gericht is op de doeleinden van een authentiek huwelijk, kan er geen sprake zijn van een schending van de huwelijksvrijheid in de zin van artikel 12 EVRM of van de eerbiediging van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek wordt afgewezen.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op twintig april tweeduizend zeventien in openbare zitting van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter

C. Cox, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings